
OVERWEGING

Het zijn er ondertussen heel wat,
die zich belangeloos inzetten
voor onze bewoners:
bij de hobby- en dansclub,
als chauffeur bij het zwemmen,
bij Carnaval en de wekelijkse
liturgieviering,
als bezoeker en
ter ondersteuning van administratie,
bij een uitvaart,
bij de fietsclub.....
ja waar eigenlijk niet?
'vrijwilligers' noemen we hen.

Vreemd eigenlijk dat woord
'vrijwilliger'.
Zeker, ze komen uit vrije wil,
maar daar houdt dat 'vrije'
ook meestal wel op.
Want al vlug worden de mensen
begeesterd door onze bewoners
en dat heeft gevolgen, hoe dan ook.

Het geeft je niet alleen een gevoel
'nodig-te-zijn', maar vooral een ge-
voel van 'er-zijn-er-die-op-mij-wachten'.
Dat brengt even zo goed een ver-
plichting met zich mee.
Dat is iets anders dan
wekelijks 'een verplicht nummer'.
Wie zijn taak zo zou ervaren,
is zeker niet in staat
dié trouw op te brengen,
waaruit iets spreekt van:
'je mag op mij rekenen!'

Jezelf uit vrijheid laten
verplichten tot trouw,
het klinkt zo tegenstrijdig.

Het blijkt zo verschrikkelijk
belangrijk voor onze bewoners
te mogen ervaren
'er is iemand die voor mij komt.'
Voor wie van ons trouwens niet?

Familie is niet altijd in staat
om veelvuldig te komen -hoe
graag zij dat ook zouden willen.
Begeleiding -met hoeveel hart
en ziel zij ook werken- heeft
de zorg voor zoveel, téveel
mensen soms.

'Er is iemand die voor mij komt'.
Iemand die zich verplicht weet
door dát verlangen.

Vrijwilligerswerk is uit bezuinigings-
nood geboren, hoor je soms.
Het kàn zijn.

Maar zou onze zorg niet zoveel killer
zijn, als ondanks
de hartelijke zorg van begeleiding,
als ondanks de warme nabijheid van familie
onze bewoner niet ook zou kunnen ervaren
'er is iemand die voor mij komt'.
die zich in vrijheid laat verplichten
trouw te zijn aan mijn verlangen
gezien te worden,
(h)erkend te worden
als een mens
die het wezenlijk
niet kan en niet wil
zonder een ander.

Wie van ons
kan immers zonder?

Werner van de Wouw
pastor

